

Не загина млада зетащина,
Съ кerdоса нейдзинъ мили братецъ,
Съ кerdоса съ 'уба'а не'еста.
Кой ке чуеть 'се паметь да иматъ.

19.

Яна Кукавица.

Отъ Кукушъ.

Що бѣлеи, що лелеи
На вѣрхъ бѣла Бѣлашица?
Дали ми сѣ соспи снеги,
Ели сетъ бѣли лебеде? —
Не сетъ бѣли соспи снеги,
Не сетъ бѣле лебеде;
Тук' ке билъ еденъ бѣлъ чадиръ,
Подъ чадир-о млади Стоянъ,
Млади Стоянъ боленъ лежи,
На сестра му говореше:
„Мори сестро бѣла Яно!
Пойди, Яно, ми донеси
Отъ бѣлъ Дунавъ студна вода!“
Яна брату говореше:
„Варай брате, млади Стоянъ!
Язе пѣт-а не си знаямъ,
Да си пойдамы на бѣлъ Дунавъ,
И да пойдамы, и да дойдамы.“
Стоянъ веле и говоре:
„Мори сестро, жална Яно!
Пресечи си мало пѣрсте,
Да протечать цѣрни кѣрви,
Ка ке вѣрвишъ низъ гора-та,
Бележувай дѣрво каменъ;
Ка ке по'ишъ на бѣлъ Дунавъ,
Да наленшъ студна вода,
И пакъ назадъ да сѣ вѣрнишъ;
По бѣленки пѣтъ ке найдишъ.“
Яна брата послушала,
Пресекла ѣ мало пѣрсте,

Кинисала низъ гора-та,
Дѣрво каменъ бележила,
На бѣлъ Дунавъ отидела,
Студна вода наеала,
И пакъ назадъ сѣ вѣрнала.
Нели Яно, жална Яно!
Нелъ зароси ситна роса,
Тѣ си изми бѣлешки-те
Белешки-те цѣрни кѣрви,
Що бележи дѣрво каменъ.
Нели Яна, жална Яна,
Нели пѣт-а си забѣрка,
Тѣ заскита низъ гора-та.
Три дни ходи, три дни шета,
Никакъ дѣра не сѣ найде,
Да си пойди при брата си
При брата си боленъ Стоянъ.
Тогай Яна, жална Яна
Жално бога помолила:
„Варай боже, мили боже!
Чин' ме, боже, малко пиле,
Сино пиле кукавица,
Да си летамъ по буки-те,
Да си бѣркамы моя брата,
Моя брата боленъ Стоянъ!“
И господъ ми ѣ послуша,
Тѣ ѣ чини сино пиле,
Сино пиле кукавица,
Що си кукать и денеска.